Одсуство до буђења

Пише: Владимир Недељковић
понедељак, 12 децембар 2011 23:30

Одсуство до буђења представља назив надасве одличног ратног романа америчког писца Леона Уриса. Драматичним стилом написан, роман сведочи о страхотама рата на Пацифику, док његов наслов упућује на бег од туробне и мучне стварности у којој су се нашли његови главни јунаци.

О томе колико иронија игра битну улогу у разумевању стварности говори и следећи укратко препричан одломак из наведене књиге.

Након крваве и тешке битке на једном од пацифичких острва, у кафани зарад освежења на брзину склепаној, група новопридошлих младића сусреће за шанком искусног ветерана. Пуни неизвесности, љубопитљиво очекују да им овај преприча какву ратну догодовштину. На молбу радозналих младића, искусни борац им је испричао како је сам јуришао на стотине војника, пуцао на све што се мрда, падао и поново устајао. Бивао рањаван стотинама пута, па све до тога да је у пресудном тренутку извадио револвер и пуцао на тенк.

На њихово питање: “И шта је онда било?”, превејани борац хладнокрвно је одговорио: “Ништа, наравно да сам погинуо!”

Овако би укратко могао да се преприча и последњи снимак, за јавност отвореног дела седнице Главног одбора Демократске странке у Београду, 11. децембра 2011. године. [1]

Реч је о следећем.

Последњу седницу Демократске странке овога пута одређује нешто што до сада није био случај. А то је наглашено излагање о економским питањима у Србији.

Све до сада председник Демократске странке, а уједно и председник Републике Србије, подједнако се бавио и економијом и питањима о Косову и Метохији. Међутим, овога пута то није био случај. Све у свему, до сада је водио рачуна да све наведене теме буду равномерно "покривене". Ипак, на последњој седници овај баланс као да је изостао, а недобијање статуса кандитата за чланство у ЕУ несумњиво је био тас на ваги који је ту равнотежу пореметио у корист економије.

Поставља се питање да ли су председници СПО-а и ЛДП-а, Вук Драшковић и Чедомир Јовановић у целој овој причи заиста били лакмус папир за све оно што ће се догодити. Судећи по одговорима који су стизали из Европе, изгледа да јесу.

Политика "и Косово и ЕУ" које се Демократска странка до сада тако грчевито држала, на крају се показала као безуспешна. У том смислу, Драшковић и Јовановић су били у праву. Европа тражи од Србије да се самозвана "Република Косово" призна као независна држава. Како у српској јавности још увек не постоји расположење за такав корак, а да би одбранила своје националне ставове који су озбиљно доведени у питање, Демократској странци је пред надолазеће изборе још једино преостало да се позове на економију. На тој линији је Демократска странка много јача партија у односу на горепоменута два "сателита" и сигурно је да ће учинити све да сопствену предност у будућности капитализује.

Тадићу је још једино та могућност преостала, уколико заиста не жели да призна косовску самосталност и како би доказао да је политика његове партије „боља" од политике СПО-а и ЛДП-а.

Тако је председник Србије у свом излагању управо ову последњу чињеницу искористио да би то и доказао. Ипак, заборавио је да се осврне на једну много јачу политичку партију него што су то СПО и ЛДП. Реч је свакако о странци Г17 плус и њеном председнику Млађану Динкићу. Министру економије који је, не тако давно, јавно изјавио како није говорио истину када је грађанима Србије, зарад победе Демократске странке на прошлим изборима, обећао по 1000 евра од акција приватизованих предузећа.

Чињеница је да је Демократска странка већ једанаест година врло стабилна. Да доноси битне политичке одлуке, али да неретко игра на карту лажних и неостварених обећања. А таквих је у прошлости било много, готово и превише.

Изгледа да су наше политичке партије одувек знале нешто што грађани Србије и даље не знају. “Тиква” између Г17 плус и Демократске странке је пукла недавно, кандидатура тек пре неки дан, а шта ће бити са Косовом и Метохијом остаје да се види. Ићи даље у предвиђању неизвесне будућности Рашке и Војводине, за ову прилику би било превише.

Овог пута и то се променило. Председник Србије, позивајући се на новонастале светске околности, "обећао" је да више неће давати обећања, јер је будућност у овим немирним временима, према његовим речима, крајње неизвесна.

Једно је сигурно. Економија јесте једно од најважнијих, ако не и најважније питање за опстанак једне земље, па би се ваљало вратити на почетак овога чланка и његов увод поново препричати. Само на мало другачији начин.

Питали смо у више наврата наше политичаре да нам објасне своја економска искуства и заиста редовно добијали одговоре. Земља се гради, отварају се фабрике, стотине хиљада људи добија посао, нико није гладан и не влада бела куга, а Србија је на добром путу да потврди сопствени суверенитет. Таман када смо у све то поверовали, неко се сетио да пита: “А шта је са нашом економијом?” Ништа, погинула је!

---

[1] http://www.ds.org.rs/index.php?option=com_live&Itemid=674